

Mozgásban az evangelizáció – imádság a felhők fölött

2007. március 18-25-ig, a Transzeurápai Diváz 13 országban mintegy 60 lelkész és nővér egy gyülekezeti munkás vett részt azon az evangelizációs továbbképzésen, aminek harmadik részét Izlandon tartották. A Dunamelléki és a Tiszavidéki Egyházterületről 4-4 lelkész és egy gyülekezeti tag hallgathatta Dwight Nelson, Russel Buril, Miroslav Pujic, Michael G. Hamilton és Kovács-Bárá János előadásait.

Az előadások a XXI. századi posztmodern társadalom evangelizációs kihívásaira kerestek, és adták meg a választ, tájékoztattak a prédikálás, a tanítványság, az evangelizációs megtervezése és az időszűke zenei kiválasztása témáiról. Célul tűzték ki 2010-re, hogy ki kell köpezni a gyülekezeti tagságot, hogy legalább 50%-uk legyen aratás munkás Krisztus munkájában, és ragadjon meg minden alkalmat az evangelizálásra.

Egy ilyen alkalomról szól az alábbi kis történet is.

Izland felrepedve Csalmi László mellett állt egy hűlő, aki a rejkjaviki egyetemen professzor. Hamar kiderült, hogy a nagymamája adventista volt, de neki nem volt ereje követni a hitet. Csalmi testvér így emlékszik vissza:

„Munkahelyi gondjait mesélve elmondta, hogy szeretne a legjobb gyvődhez fordulni. Erre azt mondtam neki, hogy nekem is van egy olyan gyvődem, aki garantáltan a legjobb, sőt még ingyenes is. Ő Jézus Krisztus.” László felajánlotta neki, hogy imádkozunk érte.

- Imádkozni?
- Kérdezte a hűlő.

- Igen,
mi mind magyar lelkészek vagyunk itt - választott Kovács-Bárá Jánossal, aki szintén ugyanazon a területen utazott.

-
Imádkozni majd a barátomért is, aki daganatos

beteg? - kérdezte a hűlly.

- Imádkozunk
most! - javasolta László.

- Most?
- kérdezte a hűlly.

- Igen
most. Annál is inkább, mert itt tízezer méter magasságban még kezelebb vagyunk
a mennyhez - jegyezte meg János.

Imádkoztunk,
és amikor imént mondtunk, a hűlly azonnal megragadta János karját, és azt
mondta:

- Imádkozni akar
a gyermekeimért is? Lehetne most megint imádkozni?

Imádkoztunk.
Leszámítok azzal az örömmel, hogy most azonnal felhívja a barátját
és elmondja neki, hogy kilenc lelkes imádkozik erre.

Történetünk
a kezelezőképén folytatódott:

Átban
hazafelé, az izlandi reptérén Csalmi testvér úr a szeszitalozott a hűllyel,
aki elmondta, hogy nem tudja hogyan, de a dolgok kezdtek jobbra fordulni...

Á

* Á Á Á * Á Á Á *

Á

Árdekesek
Izlandról

Tudat, hogy a gleccserek, gejzerek, termálforrások és aktív vulkánok bázisú nemzete a föld legolvasottabb népessége, és a várhatóan a legmagasabb, 80 év? Technikai fejlettségük miatt az egyik "legbedrtozottabb" nemzetnek is szokták nevezni őket, de vasútvonaluk nincs, inkább gápkocsival, terepjáróval vagy helyi repülőgéppel közlekednek.

A magyarországi terület szigetországnak 300 ezer lakosa van (a fele a fővárosban él), ebből 560 ezerrel az adventisták száma.

Az ország több részén csak kevesen élnek, és a fővárosban a vulkánok, víz- és sziklás, gőzölgő lávamezők, gejzerek, gleccserek és jéghegyek alkotta tájkép - olyan érzést kelt, mintha a holdon járna az ember.

A központi helye a fővárostól mintegy 60 km-re volt, egy adventista iskolában, ami egy 100 négyzetkilométer kiterjedésű vulkanikus, sziklás, kőves kopár terület közepén helyezkedik el.

Fűtésre a geotermikus energiát és talajban szinte mindenütt megtalálható (több száz fokos) forró vizet használják.

A konyhán dolgozó vendégszerető, kedves testvérektől megtudtunk egy érdekességet. Nincs családinevük. A vezetőknél szerepelt az apa keresztnévét, kiegészítve azzal, hogy lánya, vagy fia. A feleségek házasságkötésekor nem veszik fel a férj nevét.

Á

Szóllósi
Árpád